

דף

קינין כ"ג ע"א - כ"ג ע"ב

על הדרף

תיא

במשנה: כיצד שתי נשים כו' פוסל אחד בהליכתו כו'.

וכתב הרע"ב: ממקום שנפרש, ופסול הוא עצמו או אחר - במקום שנתערב, דכשפרחה פרידה א' מב' קינים לב' קינים אחרים, הרי ג' פרידות לבד וה' פרידות לבד, ומהג' פרידות אינו יכול להקריב רק ב', א' לעולה וא' לחטאת, שאם יעשה ב' מהן עולות כו', א"נ אין להקריב השלישי שנשאר, דחיישינן שמא יקריבו אותו שפרח בחמש פרידות ויעשוהו חטאת, וחבירו שנשאר בג' פרידות ג"כ יעשוהו חטאת, ונמצא ב' חטאות מקן אחד עכ"ל.

וכתב ע"ז בתוס' יו"ט תימה כיון דבסתומות איירי הכא, ולכל אשה יש שתי קינים, נמצאו שב' חטאת יש באלו השתי קינים, ובדין הוא שיקריב ב' חטאות, שהם משתי קינים.

וכתב שיש להגיה וז"ל ונמצאו ג' חטאות מב' קינים. דחיישינן שמא יקריבו אותו שפרח בחמש פרידות, ויעשוהו חטאת, וחבירו שנשאר בהג' פרידות כמו כן יעשוהו חטאת, ונמצא שיש כאן ג' חטאות וא' שלא כדין.

בהגהות מגיד משנה (להה"ק המגיד מקו'נין זי"ע) ובהגהות דברי יחזקאל (להה"ק משינווא זי"ע) - שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד ליישב דברי הרע"ב עפ"י סגנון התוס' יום טוב, אבל בלי הגהתו, שגם הרע"ב נתכוון לזה, שהרי קן ראשונה כבר אמר שקרב, ובוזה אין אנו דנים, רק איירי מן הקן הב', ובוזה אמר הרע"ב שיהי' שתי חטאות מקן אחד, ובסך הכל באמת הם ג' חטאות.

דף כ"ג ע"ב

במשנה: אין מביאים תורין כנגד בני יונה ולא בני יונה כנגד תורין כיצד וכו' בן עזאי הולכין אחר הראשון.

וכתב הרע"ב דת"ק ס"ל דחטאת הוא העיקר, וקובעת ע"כ. **והרמב"ם** בפירוש המשנה כתב דת"ק הולך אחר החטאת - שהכתוב הקדים אותה כמו שבארנו בעשירי מזבחים ע"כ. ועיין בתוי"ט שביאר, דלכך סובר ת"ק דחטאת קובע, מטעם שהקדים הפסוק, והקשה, דביולדת הקדים הכתוב לעולה ע"ש.

★ ★

מפורשת, כגון שפירש איזו לעולה ואיזו לחטאת, אלא שהיה צריך לפרש ובלבד שיכיר הנשארת אם היא חטאת או עולה, דאם אינו מכירה אינו יכול ליקח לה זוג, דאינה ראויה להקרבה, שהעולה נעשית למעלה מן הסיקרא והחטאת למטה, ולא רצה להאריך ותנא קן סתומה.

וגם אורחא דמלתא שאינו מכיר אם עולה אם חטאת כשנאבד בן זוגה, אלא כשהם ביחד אז נקל להכירם.

א"נ נקט קן סתומה משום סיפא, פרח לבין הקריבות פסול ופוסל אחד כנגדו, ואם היה מפורש היה פוסל שנים עכ"ד.

★ ★

וראה ברע"ב על המשניות כאן שכתב: קן סתומה - ולא מבעיא מפורשת, דפשיטא שאם פרח האחד יקח זוג לשני, כיון שהן נפרשים זה מזה וכל אחד שמו עליו, אלא אפי' סתומה שעדיין הם יחד ועומדים להתפרש, וסד"א שאם פרח האחד ימות השני קמ"ל עכ"ל.

ובתוס' יו"ט כתב עליו: וקצת קשה דלפי זה רישא נקט סתומה בלאו דוקא. ובסיפא פרח לבין הקריבות א"א לפרש אלא דוקא סתומה. והתוס' כתבו קן סתומה ה"ה בקן מפורש הוי דין זה, אלא משום דבסיפא קאמר פרח לבין הקריבות כו', דדוקא פרידה של קן סתומה שפרחה ונתערבה לבין הקריבות, אבל פרידה המפורשת לעולה שפרחה בין שאר קינין, אינו יכול להקריב אלא כמנין עולות (שבקנים) שפרח לשם כדאמר בפ"ק ע"כ.

וישוב מצאתי בפ"ב דנזיר (דף י"ב). דמייתי לה התם בגמרא למתניתין דהכא. וקאמר עלה ואילו קן מפורשת אין לו תקנה. ופירש"י וכל קן מפורשת שפרח אחד מהן ואינו יודע איזו לחטאת ואיזו לעולה. ואף על גב דפירש, כיון דלא הוו תרווייהו קמיה לית בהו היכרא דלא ידע אי האי שני הוי חטאת או עולה ע"כ. אבל התוס' דהתם כתבו וז"ל: ומשו"ה נקט סתומה, דאי מפורשת היה צריך להאריך ולפרש איזהו פרח העולה או החטאת, ולהכי קיצר בלשונו ואמר דפרח אחד מהם ע"כ. נראה מזה דלא גרסי בגמ' להא דאילו קן מפורשת אין לו תקנה עכ"ל.

★ ★